

סבינה נגלר ז"ל

בת טוניה וזאב ז"ל

נולדה: י"א כסלו ה' תרע"ה - 29/11/1914
 עלתה: - 1945
 נפטרה: שבת ג' שבט ה' תשס"א - 27/01/2001

סבינה חברתנו לא היתה מראשוני חברינו, אך זה לא מנע ממנה להיות אהובה על כולנו. לפני כ-86 שנים נולדה סבינה בחבל גליציה אשר בפולין. אירופה נתונה במלחמה. סבינה התינוקות מתייתמת משני הוריה. גם דבר חמור זה אינו מונע ממנה ללמוד בגימנסיה עברית ופולנית, ולהיות חברה בתנועת נוער ציונית. סבינה לא הסכימה להתראיין ולספר על הדברים הקשים שעברה בחייה. אך לעתים כשעבדנו יחד במטבח, היתה מתבוננת בי ובילדי ואומרת בצער: "היתה יכולה להיות לי ילדה גדולה כמוך ונכדים... בתי נולדה כמוך בזמן המלחמה ומתה ברעב...".

סבינה הספיקה להנשא זמן קצר לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה ואז יחד עם בעלה ברחו אל תוככי רוסיה האסיאתית, הגיעו לאוזבקיסטן אמנם הם הצליחו להתחמק מרעמי התותחים אך לא משאר זוועות המלחמה. קור ורעב ונדודים, והתינוקות שנולדה ב-1940, נישאת על הידיים, חלושה, עד שהיא גוועת ברעב.

1945 - הרוסים מתקדמים מערבה ומשחררים אזורים רחבים מהכבוש הנאצי הנורא. סבינה ובעלה ממהרים לחזור לפולין. שם הם מוצאים לאחר חיפוש ממושך את שושנה - נערונת פצועה, אחותו של הבעל שהתייתמה כאשר הוריה ושאר בני משפחה הובלו אל המשרפות. ביחד מצליחים ה-3 לברוח, להתגנב לאיטליה, ומשם בעליה הבלתי ליגלית, באניה אל חופי ארץ ישראל. כאן בארץ נולד ראובן הבן שנהרג אח"כ בעבודתו בתאונה תוך כדי נסיעתו עם מיכלית החלב.

ביום הולדתה ה-33 כ"ט בנובמבר 1947, מקדימים צירי הלידה, בגלל התרגשות עזה כאשר היא מקשיבה במתח לרדיו המודיע על החלטת האו"ם בקשר למדינה יהודית. חלום של דורות מתגשם... וסבינה שוב נערכת לקרב. הפעם על חייה של עטי התינוקות שנולדה לה כמתנת יום הולדת, לה ולמדינה. לא קל לגדל פגית. בודאי לא באותם ימים כאשר בתי החולים בקושי מצליחים להערך לקבלת הפצועים הראשונים, בודאי לא לטיפול בפגית שמיחרה והקדימה את בואה לעולם.

סבינה - אשה חכמה, חזקה, ויודעת מה היא רוצה בחייה. עומדת על דעתה ומחליטה להפרד מבעלה. כך היא מגיעה לאשדות יעקב עם עטי בתה בת ה-9. מראובן הבן נאלצה להפרד.

שנים רבות אח"כ, כאשר ראובן מחליט להתאחד עם אמו סבינה ואחותו עטי באשדות, השמחה רבה, סבינה מאושרת כאשר הילדיה והנכדים קרובים אליה, אך... האושר נקטע מהר מאוד. חודש לאחר מכן בקיץ 1977 נהרג ראובן ז"ל. סבינה משקיעה את כל כוחותיה, חריצותה בעבודתה במטבח, ובשעות אחה"צ, תמיד יכולנו לפגוש אותה עם אחד מהנכדים על הידיים או בעגלה עם דותן ויניר, ענבר ואייל וגלי, כשהיא מדברת ומספרת מסבירה ומגיעה אתם לפינת חי. ודואגת לאפות ולמלא את הקופסאות בעוגיות של סבתא.

לאחר שנים רבות במטבח היא מחליטה לעבור לעבוד במפעל בלוג. גם שם היא כרגיל חרוצה, משקיעה, מתמידה, עד ש... היא נופלת ושוברת שבר שאינו ניתן לתיקון באגן ונידונה להמשיך את חייה בישיבה על כסא גלגלים.

הדבר אשר ממנו פחדה וחששה הכי הרבה, התלות במישהו או במשהו, הויתור על עצמאותה - דוקא הוא אשר ארע לה. כך 11 שנה בראש צלול ומחשבה בהירה, זוכרת הכל, אך איננה עצמאית לעשות את רצונה, היא נאלצת להיות בבית אחדות. הטיפול הטוב ביותר שניתן ע"י כל העובדות איננו יכול לכסות על הכאב באובדן העצמאות וביחוד לא אצל אשה כמו סבינה.

לבסוף, לאחר עמידה ממושכת ב"תור" והתדפקות על שערי מרום היא יוצאת מכלא גופה בלילה שבין שישי לשבת, ונשמתה מגיעה אל בורא עולם.

מי יכול להבין את דרכי הגורל או מהן התוכניות האלוהיות אשר מוכנות לכל אחד מאיתנו?
לאחר כל הסבל שעבר על סבינה, אני משוכנעת שהיתה אומרת: "אל תעצבו יתר על המידה, אני שמחה שאני סוף סוף משתחררת. שמחו בחייכם, עשו טוב ורחקו מהרע והשלילי"

לעטי הבת, דוד חתנה, נעמי כלתה של סבינה וכל הנכדים והנכדה האחת, נאמר רק שאהבנו את סבינה ואנחנו זוכרים אותה, כל עוד זכרוננו עמנו.

בשם חברי קיבוץ אשדות יעקב איחוד.

עמליה דיין בת - ארי